

HOMILIA MISSA CRISMAL

Mons. Agustí Cortés Soriano, Bisbe de Sant Feliu de Llobregat
Catedral de Sant Llorenç
Sant Feliu de Llobregat, 28 de març de 2018

Estimat Pare Abat
Germans preveres i diaques / Seminaristes
Religioses i religiosos
Germans tots ben estimats.

(Sincera estimació)

Permeteu-me començar aquesta breu homilia a la celebració de la Missa Crismal amb una declaració de sincera estimació vers tots vosaltres. Ja sabeu que per als creients en el Déu de la història, el Pare de Jesucrist i nostre, no existeix el temps buit de sentit, sinó que sempre vivim el transcurs dels dies il·luminats pel diàleg amb Ell en l'Esperit. En aquest sentit, us he de dir que des de fa un any, quan celebràvem aquesta mateixa Eucaristia, no només ha crescut el nostre amor a Déu, que mai ha de faltar, sinó que també ha augmentat i madurat el nostre amor mutu, si més no el meu vers tots vosaltres. La comunicació i el tracte, lluny de dificultar l'amor fratern, el fa més realista, més concret i més intens. És el que possibilita tot allò que ens aproxima els uns als altres, com ara la Visita Pastoral, que tot just hem conclòs el dissabte passat, o el treball conjunt assumint un objectiu comú, com ara el Pla Pastoral, que aquest curs acabarà amb el seu tercer i darrer any.

Que ningú pensi que l'amor sincer creix perquè només es tenen ulls per allò més bo, dissimulant les carències, o per haver verificat grans resultats, ignorant possibles fracassos. Ben al contrari, el nostre amor no deixa de ser clarivident, perquè no es fonamenta en la comprovació de molts èxits o molts i meritoris assoliments, sinó que rau en la mirada de comunió que dóna l'Esperit, quan, els qui es troben, volen ser-li fidels.

(L'ofrena)

No deixem de sostenir aquesta mirada avui a l'hora de viure de cor la nostra celebració.

Com s'ha de fer en tota celebració sacramental, ens hem de preguntar: ¿Quina és la vida, la vida diocesana en aquest cas, que penetra la celebració de la Missa Crismal avui?

Recordem allò que el llibre de l'Èxode posava en boca de Déu, quan el Poble havia de celebrar la festa dels Àzims en memòria de l'alliberament d'Egipte: "Que ningú es presenti davant meu amb les mans buides" (Ex 34,20; 23,17). Calia portar a les mans l'ofrena adient: aleshores era manat d'oferir tot primogènit...

Ara ens preguntem què porten a les nostres mans en aquesta celebració. ¿Portem les mans buides? En tot cas, ¿de què estan plenes? La litúrgia preveu el ritus en el qual la comunitat presenta i posa sobre l'altar la matèria per l'Eucaristia: no és un ritus central, però avui té, en la celebració mateixa i per a nosaltres en particular, una significació important. Avui portem el pa i el vi, junt a l'oli per als sagraments i el sant crisma. Són fruit de la terra i del treball dels homes. Representen així, podem dir, tota la nostra vida, que sempre és fruit del do rebut (la terra) i del que fem amb la nostra llibertat creadora (la transformació del do). El que portem a l'altar és la nostra vida personal i, particularment, la nostra vida diocesana, per tal que esdevingui matèria eucarística. Les nostres mans no van pas buides. Som ben conscients que estan plenes del que hem rebut com a do de l'Esperit i del que hem fet amb la nostra voluntat. Ens fem ressò així de la Paraula de Jesús que enguany deixem que il·lumini la nostra vida diocesana: "us he escollit perquè aneu i doneu fruit". El que volem és tornar a Déu aquest fruit que prèviament se'ns ha donat.

La Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat ha rebut molts dons de l'Esperit, una bona terra de la qual poden brotar el blat, el raïm, les oliveres. No som rics en obres humanes ni en resultats espectaculars, però la veritable terra nostra és la fe heretada, assumida i viscuda. Tampoc ens podem proposar com a models de compromís i treball de santedat, però, tot i així, hi ha entre nosaltres molts esforços, ben valuosos als ulls de Déu, de preveres, religiosos i de laics, que, a més de maldar per la pròpia santedat, han mirat de bastir Comunitat i Poble de Déu.

Tot plegat, el pa, el vi, l'oli, que posem sobre l'altar, són la nostra vida d'Església, tal com és. Una vida que inclou pecats i virtuts, encerts i errors, goigs i sofriments. També la vida que compartim amb el món i la societat, en la mesura que fem nostres els seus

valors. I no només els seus valors, sinó també les seves mancances, les seves contradiccions, les seves crisis i els seus sofriments. Seguint la fórmula litúrgica, desitgem que tot esdevingui pa de vida i beguda de salvació, és a dir, Eucaristia. Ho és quan, purificat tot per la sang de Jesucrist, passa a les seves mans i es converteix en veritable ofrena i sacrifici d'amor. La Paraula de Déu avui, en efecte, ens ha recordat que "Ell ens estima i ens ha alliberat dels nostres pecats amb la seva sang per fer de nosaltres una casa reial, uns sacerdots dedicats a Déu, el seu Pare" (Ap 1,5-6). Volem ser de debò sacerdots com ho fou Jesucrist. Ell, segons la Carta als Hebreus, és el Gran Sacerdot gràcies a que comparteix el sofriment dels germans i el porta al sacrifici de l'altar: fet en tot semblant als homes, "és misericordiós i digne de confiança, expia els pecats del poble i, havent passat, ell mateix, la prova, pot ajudar els qui són provats" (Hb 2,17-18).

(La missió)

Recordem que, si hem portat a l'Eucaristia la nostra vida i la dels nostres germans, és així mateix de l'Eucaristia on neix la nostra missió. D'ella també neixen més fruits que amaren la nostra vida eclesial concreta. El nostre futur, tot el que hem de fer, és la vida mateixa d'aquesta realitat humana oferta i feta Eucaristia vivent. En mans de Déu som transformats com el pa i el vi. "¿Què hem de fer?", ens preguntem sovint mirant de sortir de la perplexitat i triar les opcions pastorals més adients i eficaces. Tot el que hem de fer és deixar-nos transformar en Eucaristia, esdevenir Església eucarística, la humanitat posada sobre l'altar, oferta, i sobre la que s'invoca l'Esperit. Aquesta Església, sens dubte, prendrà decisions i encertarà en el seu camí. Edith Stein, Santa Teresa Beneta de la Creu, parlant de l'educació, afirmava que, en posar en mans de Déu el que som com material emmotllable, Ell mateix ens obre els ulls per què siguin capaços d'entendre i les orelles per percebre i els llavis de parlar "cóm, quan i on sigui possible donar fruit".

És tot el Poble Sacerdotal, amb Jesucrist, el Cap i Gran Sacerdot, qui diu "l'Esperit del Senyor reposa sobre meu, perquè Ell m'ha ungit per portar la Bona Nova als desvalguts... i a anunciar l'any de gràcia del Senyor".

Des de l'Eucaristia ens sentim cridats a donar fruit. Perquè és Jesucrist, pel seu Esperit, qui ens transforma, ens capacita i en empeny a l'acompliment de la missió. ¿Quins en són els destinataris? ¿Quina és essencialment aquesta missió?

Som enviats als desvalguts. Els desvalguts són totes i cadascuna de les persones que trobem dia rere dia, amb les seves històries de sofriment i pecat, carregats amb el llast de la seva existència. Però també són la cultura malmesa, i la societat dividida i enfrontada, i el món de la economia i de la política... A ells i per ells cada un dels batejats és cridat com a sacerdot ungit per l'Esperit; i el Senyor li esperarà en la tasca concreta on exercirà el seu sacerdoci. A ells i per ells, l'Església, en la seva concreció d'Església diocesana, és enviada a exercir la seva condició de Poble Messiànic i Sacerdotal. Certament ho haurà de fer essent fidel a la seva missió específica. Una missió que té al seu cor l'Esperit de l'Aliança i la proclamació del temps de gràcia. Aliança i gràcia que nosaltres vivim en tant que vingudes de Déu, per Jesucrist, com a única salvació del món, però que determinen, projecten, tota una manera de viure i convida a la societat, més enllà del límits de l'Església, sense faltar a la justícia i al dret de tots. És el gran missatge, el gran repte, que ens transmet la Doctrina Social de l'Església.

Avui doncs, portem la nostra vida a la Eucaristia i sortim d'ella, tenint al cor els nostres germans; volem, junt a la sincera acció de gràcies, demanar llum i força per complir la nostra missió.

Per això desitgem dir com Maria i amb ella, tot responent a la crida de Déu: "Sóc la serventa del Senyor; que es compleixi en mi la vostra paraula".

Mare de Déu de Montserrat, prega per nosaltres.